de Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 16 — 17 APRIL 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA
5 ct.

HUUB HAZEBAAS EN DE PAASKUIKENS

Kabouter Vlekjas

door W. J. Verbeeten

Nee hoor, eigenlijk heette die kabouter heel anders; hij heette Job, maar iedereen noemde hem: Vlekjas.

Hoe hij aan die lelijke naam kwam?

Dat was zijn eigen schuld, want hij was een echte viespeuk! Koning Rex had al zo vaak op hem gemopperd; de andere kabouters hadden hem al zo dikwijls uitgelachen, maar dat hielp allemaal niets; Job was en bleef een viespeuk. Hij vergat altijd om zijn handen te wassen voor hij kwam eten, hij had altijd modderschoenen aan hij waste zich 's morgens maar half — en ook weleens helemaal niet — nooit was zijn baard netjes gekamd en zijn haar zat steeds in de war. En zijn jas.... die zat eeuwig en altijd vol vlekken. Nu weet je hoe kabouter Job aan zijn lelijke bijnaam kwam.

En niets hielp! Standjes, straf, thuisblijven als de anderen uit mochten, weggestuurd worden van de tafel, Vlekjas wás Vlekjas en Vlekjas bléef Vlekjas! Koning Rex schudde het hoofd en zei voor de honderdste keer: „Wat moet ik toch met die viespeuk beginnen om er een fatsoenlijke kabouter van te maken...."

Maar wat koning Rex niet klaarspeelde, speelde iemand anders wel klaar! Luister maar eens....

Op een goede dag kwam een bosduif aanvliegen met een brief in de snavel, een brief voor de koning. En die brief was van de goede fee Aranea die in het Bergkasteel woonde. Eens per jaar kwam die fee haar vrienden de kabouters opzoeken. Dan werd er feestgevierd, drie dagen aan een stuk!

„Ha!" lachte koning Rex, toen hij de brief gelezen had. „De fee Aranea komt weer! Prachtig!"

Hij riep direct alle kabouters bij elkaar en vertelde ze het goede nieuws.

„Volgende week komt ze," zei de koning. „We gaan daarom meteen beginnen met alles netjes op te poetsen en te versieren. Want het hele huis moet er piekfijn uitzien als de fee komt. En jullie moeten er ook piekfijn uitzien! De kleermakers moeten voor jullie allemaal een nieuw pakje maken en de schoenmakers nieuwe schoentjes."

Zelfs Job de Vlekjas! Geen vlekje op zijn jas.

Dat werd een drukte! Al de kabouters werkten dat het stof in het rond vloog! Ze poetsten en boenden en schrobden en dweilden en schilderden; de kleermakers knipten en pasten en naaiden; de schoenmakers hamerden en stikten en klopten. In de keuken deden de koks hun best en in de bakkerij maakten de bakkers taarten en koekjes en gebakjes. Sjonge, sjonge! Wat werd er gewerkt en wat deden ze allemaal hun best! Job de Vlekjas ook, want al was hij dan ook een viespeuk, lui was hij niet!

Op de dag, dat de goede fee Aranea zou komen, zag het kabouterhuisje er uit als een schilderijtje! De tuin stond vol mooie bloemen, de feestzaal was prachtig versierd en de tafel gedekt met allerlei heerlijke dingen.

En de kabouters zelf? Allemaal deftige kabouter-meneren! Nieuwe jasjes, groen, bruin, rood, geel, blauw; nieuwe broekjes, glimmende schoentjes, keurig gekamde haren en uitgeborstelde baarden. Zelfs Job de Vlekjas! Geen vlekje op zijn jas, geen spatje op zijn schoenen, een krul in zijn baard en een

scheiding in zijn haar. Koning Rex knikte vriendelijk en hij zei: „Job, je ziet er heel netjes uit! Dat doet me veel plezier! Zo moest het altijd zijn." Job vond het wel fijn, dat de koning zo tevreden was over hem.

Omdat het nog wel een uurtje of wat zou duren voor de fee kwam en omdat er toch niets meer te doen was, zei koning Rex: „Jullie moest allemaal nog maar wat in het bos gaan wandelen. Pas goed op je nieuwe spullen! En als je mijn fluitje hoort, kom je direct hierheen en dan ga je meteen keurig in twee rijen staan langs het pad naar de voordeur!"

Later kwam het prachtige, zilveren rijtuig van de goede fee Aranea, getrokken door zes vlugge hertjes. De koning blies op zijn gouden fluitje en van alle kanten kwamen de kabouters aanrennen. In tien tellen stonden ze als soldaten in het gelid langs het pad naar het kabouterhuis. De koning ging naar het zilveren rijtuig en maakte de deur open; de goede fee Aranea stapte uit. Ze wuifde en lachte naar de kabouters.

„Dag, kleine vriendjes. Zullen we weer eens flink feesten?"

De koning hield een mooie toespraak en toen die uit was, riepen alle kabouters: „Hoera! Hoera voor fee Aranea! Hoera voor koning Rex!"

„En zullen we nu naar binnen gaan, Aranea?" vroeg de koning. „De tafel staat gedekt."

Naast elkaar liepen de fee en de koning tussen de twee rijen kabouters. Aranea zei ze allemaal goededag. Toen kwamen ze bij Job....

„Maar...." zei de goede fee. En koning Rex keek verschrikkelijk boos. Want Job was weer de Vlekjas! Hoe hij zich zo vuil had gemaakt onder de wandeling door het bos, begreep niemand. Maar hij zag er uit....! Zijn baard in de war en zijn haar slordig; nagels zo zwart als van een kolendrager; modder op zijn nieuwe schoenen, een scheur in zijn nieuwe broek en een grote, groene vlek op zijn nieuwe, bruine jas!

„Wie is dat, koning Rex?" vroeg de fee.

„Job de Vlekjas!" gromde de koning boos.

„Foei!" zei de fee en ze schudde het hoofd. „Foei, Job! Wat ben jij een viespeuk!"

Toen praatte de fee zachtjes met de koning en de koning knikte. „Heel graag, goede fee," zei hij. „Als dat niet helpt, dan helpt er helemaal niets meer."

Job de Vlekjas begreep wel, dat ze het over hem hadden, en hij was nieuwsgierig en bang tegelijk, want hij had natuurlijk niet kunnen verstaan wat de fee tegen de koning zei. Hij zou het wel merken!

Om te beginnen mocht hij niet aan het feestmaal aanzitten; hij moest in de keuken de koks helpen met het afwassen van de bekers en de bordjes en de schalen. Dat vond hij erg genoeg.

Maar het ergste kwam nog! Toen de feestdagen voorbij waren en de goede fee Aranea weer terugging naar haar Bergkasteel, moest Job mee! Achter op het zilveren rijtuig was een klein bankje; daar kon Job op zitten, maar gemakkelijk

HUUB HAZEBAAS

Huub Hazebaas is in zijn schik
En zo druk aan het werk
Dat hij de donsjes niet ziet staan,
Het drietal stoer en sterk.

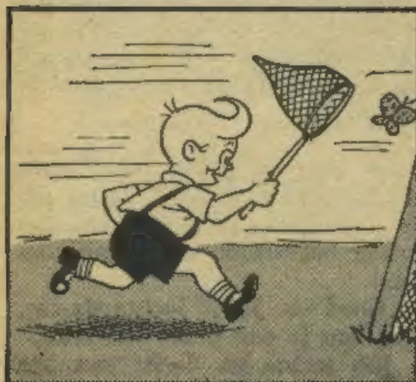
De gele donzebolletjes
Met oogjes glanzend zwart,
Ze zingen voor Huub Hazebaas,
Het komt hun recht uit 't hart.

Tralalala, die beste Huub,
Hij is een tovenaar,
Mengt gele met wat blauwe verf,
Dan wordt het groen, heus waar!

Als Huubje Hazebaas dat hoort,
Dan zegt hij trots en blij:
„Daar jullie prachtig zingen kunt,
Krijgt elk een ei van mij."

Wat zijn de kuikentjes verheugd,
Ze zingen dat de haas,
De echte, echte Paashaas is....
....Wat glundert Hazebaas!

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

zat hij niet! De rit naar het Bergkasteel duurde een hele tijd en toen ze er eindelijk waren, zei de fee: „Luister, Job! Jij blijft voorlopig bij mij werken! Doe goed je best en zorg vooral, dat je er altijd netjes uitziet. Want als je een Vlekjas blijft, dan...." Meer zei de fee niet.

Job knikte. Hij durfde de fee niet aan te kijken, zo schaamde hij zich.

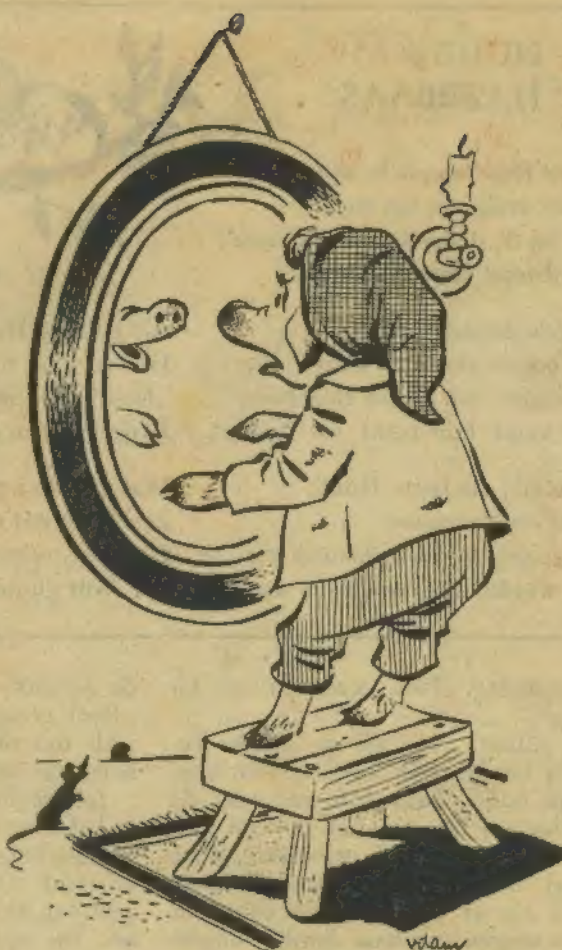
Een paar dagen ging het goed. Zo nu en dan liet de fee Job bij zich komen en dan keek ze hoe hij er uit zag: handen, gezicht, kleren en schoenen. Er mankeerde niets aan en de fee Aranea was tevreden. „Mooi, Job!" zei ze. „Ga zo door!"

Maar Job ging zo niet door. Na een dag of drie was hij weer een echte Vlekjas. De fee zei niets, maar toen Job bij haar wegging, voelde hij iets kriebelen aan zijn oren. Verschrikt greep hij er naar. Wat voelden zijn oren raar aan! Hij keek in een spiegel en viel van schrik haast achterover: aan zijn hoofd groeiden twee echte varkensoren....

O, wat schaamde Vlekjas zich!

Maar de volgende dag was het alweer mis! Met vuile modderschoenen aan kwam hij de mooie zaal van het kasteel binnen. Aranea zei weer niets; ze beduidde alleen maar dat Job weer naar buiten moest. Kabouter Vlekjas durfde haast niet in de spiegel kijken, want hij had dat akelige gekriebel weer gevoeld, deze keer aan zijn gezicht. Toch moest hij even kijken. Vreselijk! Uit de spiegel keek hem een echte varkenssnuit aan!

Job huilde tranen met tuiten. En nog was het niet genoeg. Want twee dagen daarna had hij een vlek in zijn broek. Deze keer had de Vlekjas zelfs geen spiegel nodig; hij kon zo al zien, dat hij op twee varkenspootjes liep. En toen hij die zelfde middag aan tafel zat met een stelletje nagels zo zwart dat het wel leek of hij in de kolen had gewerkt, veranderden zijn armen ook in varkenspootjes....

....veranderden zijn armen ook in varkenspootjes.

Toen hield Job het niet langer meer uit. Hij viel op de knieën voor de goede fee Aranea en huilde en beloofde beterschap, net zolang tot de fee zei: „Nu, voor deze keer dan, varkentje! Maar pas in het vervolg op!" Ze gaf Job een tikje met haar toverstaf en gelukkig, hij was weer de gewone Job.

Wekenlang zag hij er nu keurig uit. Hij waste en kamde zich, maakte zijn nagels schoon en poetste zijn schoenen; hij was voorzichtig met zijn kleren en hoopte stilletjes, dat hij nu weer gauw terug zou mogen naar de andere kabouters.

Maar nog één keer vergiste hij zich. Met een vuile veeg op zijn gezicht wou hij 's avonds in zijn bedje stappen. En toen.... Job durfde helemaal niet meer te kijken, maar hij voelde het wel: hij had ....'n varkensstaartje!

Job kon er niet van slapen; heel de nacht lag hij zachtjes te huilen van schaamte en verdriet. En hij beloofde zichzelf vast, dat hij nu voor altijd zijn viespeukgewoonten zou afleren. Dat zei hij de volgende morgen ook tegen de fee. Die deed eerst alsof ze hem niet wilde geloven. Maar eindelijk pakte ze haar toverstaf weer en Job danste van plezier, want zijn akelige varkensstaartje was weg!

Toen zei de goede fee Aranea: „Job, nu mag je weer naar huis! Ik hoop, dat je ook zult doen wat je beloofd hebt. Ik zal je iets meegeven, dat je zal helpen om er aan te denken. Je mag het pas openmaken als je thuis bent." En ze gaf Job een klein rond doosje.

Job bedankte de fee, beloofde nog eens heel ernstig, dat hij voortaan een keurig kaboutertje zou zijn, en toen bracht het zilveren rijtuig van de goede fee hem weer naar het kabouterhuisje.

Hij moest koning Rex alles vertellen wat er gebeurd was. Dat vond Job helemaal niet leuk, maar hij deed het toch heel eerlijk. „En u zult zien, koning, dat het goed geholpen heeft. Ik wil geen Vlekjas meer zijn."

„Mooi!" zei de koning. „Ga dan nu maar naar je vriendjes."

Maar eerst moest Job toch nog even kijken wat er in het doosje zat, dat Aranea hem had gegeven. Hij maakte het open en liet het van schrik bijna vallen. Want in het doosje zat een mooi gekruld varkensstaartje!

Snel deed Job het doosje weer dicht; gelukkig maar dat niemand het gezien had!

Het heeft geholpen, hoor! Telkens als Job te lui was om zijn handen te wassen, zijn nagels schoon te maken of zijn kleren te borstelen, dacht hij aan het varkensstaartje. En dan zorgde hij vlug, dat alles netjes in orde kwam.

En toen de goede fee Aranea het volgend jaar weer kwam om de kabouters op te zoeken, zag Job er het schoonste uit van allemaal.

„Goed zo, Job," lachte de fee. „Nu ben je een flinke kabouter."

Job lachte en dacht aan het doosje.

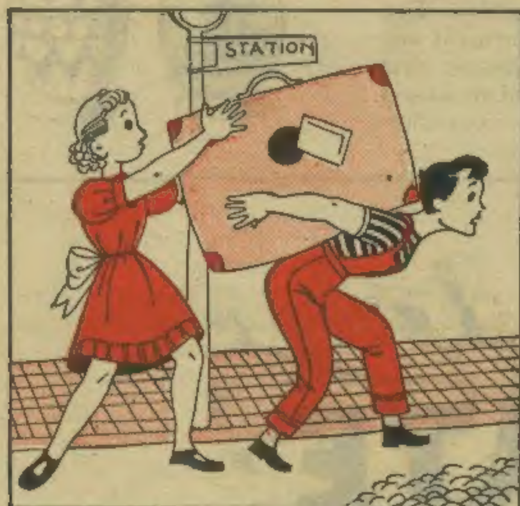
Siempie Kannalles

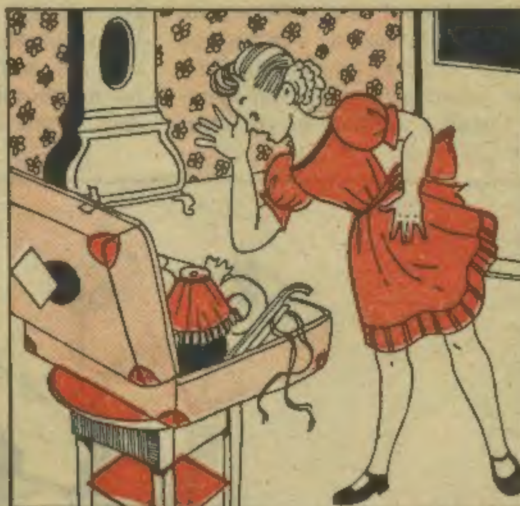

17. Siempie en Tunneke waren die volgende ochtend al heel vroeg in het huis van Tunneke's oom en tante aanwezig en nadat zij afscheid van Tunneke's oom hadden genomen, gingen zij aan het werk. Alles verliep uitstekend en zij kenden geen zorgen — tenminste niet voordat er om een uur of acht aan de bel werd getrokken. Het was postbode Vlugtervoet, die Siempie een telegram voor Tunneke gaf. Siempie bedankte de postbode en liep toen vlug naar Tunneke om samen met haar het telegram te lezen. Er stond in: „Moeder ziek. Kom mij alsjeblieft helpen." Je begrijpt, dat zij allebei ontzettend schrokken en meteen besloten, dat Tunneke naar huis moest gaan.

18. „Maar ik kan jou toch niet hier alleen laten," kreet Tunneke plotseling. „O, wie moet nu de bakker en zo helpen?" „Ik natuurlijk," riep Siempie. „Ik kan best het huishouden doen, hoor. Ik ben handig genoeg. Ga jij je nu maar een beetje opknappen voor de reis, dan zal ik in die tijd je koffer wel pakken." Tunneke wist echt niet waarom er een koffer mee moest, maar Siempie hield vol, dat je zonder koffer niet op reis kon; tenslotte gaf zij toe, zodat Siempie op zolder een koffer opzocht en aan de slag ging. Hij vergat daarbij, dat Tunneke alleen maar last van een zware koffer zou hebben, en hij pakte de koffer zo vol, dat hij op het deksel moest gaan zitten om hem dicht te krijgen.

19. „Hè, hè," zuchtte Siempie toen hij klaar was, „dat heb ik toch maar netjes gedaan," en omdat hij de koffer niet kon tillen, kantelde hij hem door de gang en gaf hij hem een zetje, zodat hij alle trappen af bolderde. „Tunneke!" brulde hij toen naar boven, „ben je klaar? Over tien minuten gaat je trein!" „Joehoe," riep Tunneke, „ik kom al." En ja, hoor, daar kwam zij aan. Omdat Siempie de koffer nog steeds niet alleen de baas kon, pakten zij hem samen op en zo haastten zij zich naar het station. Dat die tocht lang niet gemakkelijk was, kun je op de tekening wel zien. Gelukkig kwamen zij echter toch nog op tijd.

20. Nadat Siempie wel driemaal afscheid van Tunneke had genomen en eindelijk de trein had zien vertrekken, liep hij nog even het dorp in om een paar kennissen te bezoeken. Zo kwam het, dat hij pas een halfuur later terugkwam, juist op het moment, dat Tunneke bij haar ouders thuis haar koffer uit ging pakken en toen voor het eerst zag wat Siempie eigenlijk voor haar had ingepakt. Zij wist niet of zij lachen of huilen moest, want uit de koffer haalde zij onder andere: een schemerlampje, een paar schaatsen, een koekoeksklok en een pond tabak! „Wat is die Siempie een handige jongen," zuchtte zij. „Dat belooft wat!"

Wordt vervolgd

DE ALLEDAAGSE DINGEN

Paaseieren

Is het niet vreemd, dat men op Pasen overal eieren eet of iemand eieren ten geschenke geeft? Hoe komt dat?

Sommigen zoeken de oorsprong in de natuurdienst der Egyptenaren en Perzen bij wie het ei in het alge-

meen gold als het zinnebeeld van het heelal. De Perzen beschouwden het als de vernieuwing van alle dingen, als de triomf van de zon over de natuur. Daarom schonken de Perzen elkaar gekleurde eieren. Nieuwjaar werd vroeger gevierd bij gelegenheid der dag-en-nachtevening in de lente (21 Maart) en sinds de verplaatsing van Nieuwjaar naar de winter-zonnestilstandsdag (kort voor 1 Januari) bleef onder het christendom het gebruik van eieren schenken alleen op Pasen bewaard.

De oude Germanen vierden op genoemd tijdstip in Maart hun Joel- of jubelfeest ter ere der lentegodin Ostara; vandaar bij de Duitsers de naam „Ostern" voor Pasen.

De Joden gebruikten eieren ter herinnering aan de uittocht hunner vaderen uit Egypte. Die eieren werden op hun Paasfeest opgedist en wel roodgekleurd. Daarom is het ook onjuist, zoals sommige schrijvers doen, te beweren dat een zekere Solirène, koopman te Parijs in de dagen van Lodewijk XIV, de uitvinder der roodgeverfde eieren zou geweest zijn. De kleur

is van veel oudere datum. Later wisselde men die rode kleur af met andere kleuren. In Duitsland gaf men soms in plaats van eieren zinnebeeldige prenten en tekeningen ten geschenke. Een hiervan kan men bijvoorbeeld nog zien in het Brits Museum: drie hennen houden een mand op waarin drie eieren liggen met voorstellingen der opstanding versierd; op het middelste ei het Lam Gods met een kelk, het geloof voorstellend, terwijl de andere eieren met de zinnebeelden van hoop en liefde zijn beschilderd. Onder de afbeel-

ding zie je ook een tweeregelig versje:

Alle gute Ding seynd drey
Drum schenk Dir drey Oster-ey.

Wat zeggen wil:

Alle goede dingen zijn in drieën
Daarom drie Paaseieren u [geschonken.

In Duitsland schilderde men niet alleen de eieren, maar men zette er ook allerlei spreuken op en er zijn tal van museum-eieren die komen uit streken, even beroemd om hun beschilderde eieren als het Schwarzwald om zijn koekoeksklokjes. *vL.*

In de weide loopt een schaap,
Zie het dartel springen,
Hoor het vogel-lentekoor
Toch eens prachtig zingen!

Bonte vlinders vliegen rond,
Fladd'ren naar de bloemen,
Maar die hebben al bezoek,
Bijtjes zoeme-zoemen!

Groen is 't gras en blauw de lucht,
Helder beek en stromen,
Alles juicht: „'t Is lente, kind!
Lente is gekomen!"

DITJES en DATJES

Een milliard: In cijfers schrijven we dit: 1.000.000.000. Of duizend millioen. Of dat veel is? Het is niet gemakkelijk zich zo iets voor te stellen, maar misschien lukt het beter op de volgende manier. Een milliard in zilver weegt gemiddeld 5.000.000 kg. Een milliard in goud weegt 322.580 kg. Een milliard in briefjes van duizend weegt ±1.780 kg en in briefjes van honderd 11.500 kg. Als men aanneemt dat een normaal mens 100 kg kan dragen, zouden er 115 mannen nodig zijn om al die briefjes van honderd te tillen; 3226 zouden de goudschat moeten dragen en voor het verslepen van al dat zilver zouden we 50.000 mannen nodig hebben. Een milliard in briefjes van 1000 vormt een bibliotheek van 2000 boekdelen van elk 500 bladzijden. Wou je niet zo'n boek hebben?

•

Rauwkost: Sommige Abessiniërs zijn bekende rauw-vleeseters. Als een hoofdman een feest geeft, gaan de bedienden rond met een rauw schapelichaam aan een paal, tot de gasten er genoeg hebben afgehakt om hun eetlust te verzadigen. Op deftige Japanse diners werden vroeger verse rauwe vissen opgediend in bedjes van zeemos.

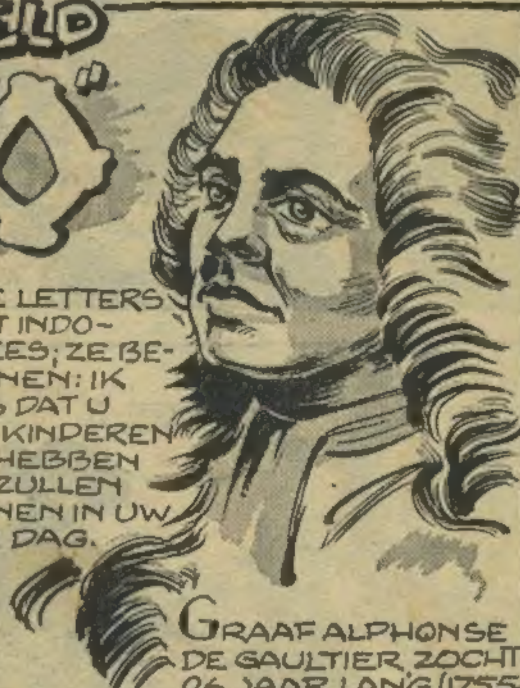

Reusachtige aardwormen, diertjes van vier tot acht voet lang en drie cm doorsnee bewegen zich in de Bass-vallei in Australië sneller door de aarde voort dan onze wormen en maken daarbij eigenaardige, gorgelende geluiden. Wie op de grond staat, kan de wormen onder zijn voeten de aarde horen inslikken.

ONZE WONDERE WERELD

"FO"

EEN ZALM VAN TWEE POND EN EEN VAN VEERTIG POND HEBBEN PRECIES HETZELFDE AANTAL SCHUBBEN.

KIT KARSON en de WA

DE INDIANEN ECHTER, DIE ACHTER KARSON AANREDEN, WERDEN DOOR DE TOT RAZERNIJ OPGEZWEEPTE DIEREN GEGREPEN .....

MENEER KARSON! VLAK VOOR ONS IS EEN STEILE KLIP!

JA - DAT IS DE BANNOCK KREEK! DAT IS MISSCHIEN DE ENIGE PLEK WAAR WE LEVEND VANDAAN KUNNEN KOMEN!

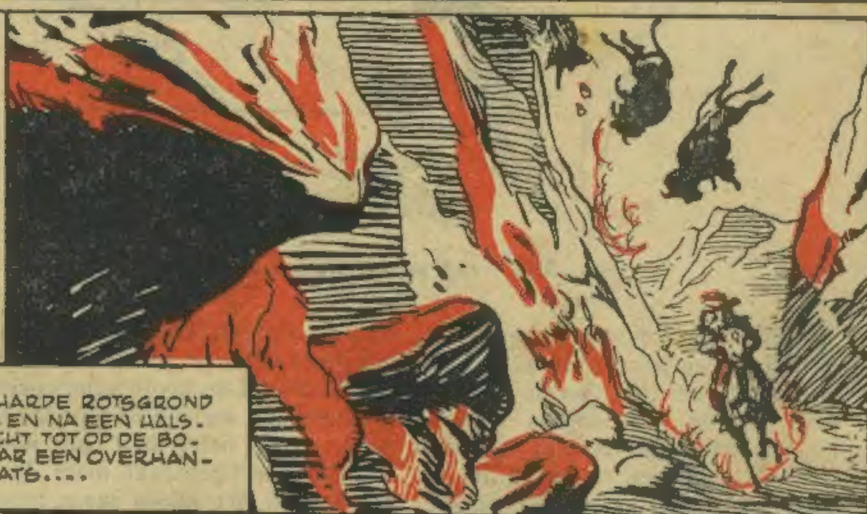
PENSMOKKELAARS

HEINTJE

„Stop," riep meneer Riemers.

Heintje Koppers rende als een jonge hond over straat in de richting van de school. Het was bij negenen en omdat Heintje weer eens te laat uit zijn bed was gekomen, moest hij nu zo hard lopen om op tijd op school te zijn. Dat was hij bijna nooit. Heintje was een van de bekende langslapers, die hun plicht vergeten.

's Morgens moest zijn moeder hem wel honderd keer roepen en als hij dan nog niet beneden kwam, ging zijn vader hem met een stok uit bed trommelen. Dan moest de jongen zich nog wassen en aankleden en haastig een paar boterhammen naar binnen proppen. Nadat zijn moeder hem dan nogmaals gewaarschuwd had, ging Heintje eindelijk op stap. Soms vergat hij in de haast ook nog zijn huiswerk en kreeg hij van de meester een dubbele straf.

Nu sloeg het negen uur en dus kwam Heintje voor de zoveelste maal te laat. De speelplaats was leeg. Alle jongens en meisjes waren reeds naar binnen gegaan. De deur was op slot en Heintje wist wat dat betekende. Nu moest hij bellen en dan kwam de hoofdonderwijzer, die hem dan meteen in zijn kraag pakte. Het liefst had hij weer rechtsomkeert gemaakt, maar daar maakte hij het alleen maar erger mee.

Voorzichtig drukte hij op de bel. Het duurde even voordat hij zware voetstappen in de gang hoorde. Ja hoor, daar ging de deur open en de hoofdonderwijzer stond in de opening. Hij had een streng gezicht met een grote snor, die zijn blikken nog strenger maakte.

„Wat kom jij doen?" vroeg hij bars.

„Ik kom op school," zei Heintje en omdat hij vond dat hij de onderwijzer een verklaring schuldig was, voegde hij er aan toe: „Ik ben te laat, meneer."

„Ja, dat zie ik," zei de hoofdonderwijzer. „En niet voor het eerst."

Het viel Heintje werkelijk mee dat hij nog binnengelaten werd, want het gebeurde weleens, dat iemand die te laat kwam er niet meer in mocht. Hij ontweek de strenge blikken van de hoofdonderwijzer en haastig wilde hij naar zijn klas gaan, maar dat lukte hem niet.

Meneer pakte hem bij zijn arm en nam hem mee naar de klas. De meester en alle leerlingen keken verbaasd op, toen ze de hoofdonderwijzer met Heintje zagen binnenkomen.

„Goeiemorgen, meneer Riemers," zei mijnheer tegen het hoofd van de school.

„Ja," zei meneer Riemers, „jullie weten misschien al wat er aan de hand is. Deze jongeman is vanmorgen weer eens te laat gekomen. Dat gebeurt de laatste tijd herhaaldelijk en daar moet een einde aan komen.

Ik zal hem vijfhonderd strafregels laten schrijven. Laat dat meteen voor jullie allemaal een waarschuwing zijn. Ik wil niet hebben dat hier ook maar iemand zonder geldige reden te laat komt. Begrepen?"

De leerlingen knikten van ja, en keken allemaal naar Heintje, die met een rood hoofd voor de klas stond. Hij hoopte, dat meneer Riemers het hierbij zou laten, maar dat had hij mis.

Meneer Riemers beval hem de eerste tien strafregels met rood krijt op het bord te schrijven, zodat alle jongens het konden lezen. Dat vond Heintje verschrikkelijk, maar er zat niet anders op.

Hij zocht een krijtje uit de bak en begon te schrijven: Ik mag niet te laat koomen....

„Stop," riep meneer Riemers.

„Wat is er, meneer?" vroeg Heintje.

„Zie je dat niet?" vroeg meneer Riemers. „Je weet niet eens hoe je „komen" moet schrijven. Dat moet met één en niet met twee o's. Ja, jij moet nodig te laat komen, je kent niet eens de Nederlandse taal."

Nu wist Heintje werkelijk niet meer waar hij het zoeken moest. Vlug veegde hij het woord uit en schreef het opnieuw, nu goed. Zo moest hij de eerste tien regels in nette letters op het bord zetten. En ze bleven er de hele dag staan.

KRIJGT ZIJN STRAF!

Ook na schooltijd, toen Heintje de andere regels op papier schreef.

Iedereen sprak er over, dat Heintje Koppers zo dikwijls te laat kwam en hoe de hoofdonderwijzer hem in het bijzijn van alle leerlingen gestraft had. De jongen beloofde 's avonds plechtig dat hij voortaan altijd op tijd zou zijn en de volgende dag was hij dat ook.

De eerste weken ging het zelfs heel goed. Hij stond 's morgens op tijd op en was dan vroeg genoeg op school. Bovendien kon hij dan nog fijn even voetballen op de speelplaats.

Na een tijdje dacht niemand meer aan de laatkomer, die steeds maar straf had gekregen. Heintje zelf dacht er ook niet meer aan en dat was juist zo gevaarlijk. Hij ging nu minder goed opletten en op een ochtend gebeurde het dat hij zich bijna versliep. Door hard te hollen kon hij nog juist voor de bel ging de school binnengaan, maar het was op het nippertje. De volgende morgen bleef hij nog langer in zijn bed liggen en van die dag af was het weer helemaal mis. Herhaaldelijk kwam de jongen te laat en meneer Riemers moest hem weer menig standje geven.

De eerste tijd wist Heintje steeds een smoesje te verzinnen, maar op de duur geloofde de onderwijzer die niet meer. Zo kon het gebeuren, dat Heintje Koppers weer helemaal in zijn oude kwaal verviel en op zekere dag de straf kreeg, die hem voorgoed van het laatkomen zou afhelpen.

Het was Woensdagmorgen. Om zeven uur riep Heintje's moeder beneden aan de trap, dat hij uit de veren moest. Maar de knaap draaide zich nog eens lekker om en viel weer in slaap. Toen zijn moeder hem een halfuur later weer riep, hoorde hij dat niet eens. Totdat eindelijk om halfnegen zijn vader met de stok naar boven kwam.

Huilend kleedde hij zich aan en nu had hij zelfs geen tijd meer om te eten. Het was al ver over negen uur toen Heintje nog over straat liep. Hij durfde eigenlijk niet meer naar school, maar er zat nu eenmaal niets anders op.

Toen Heintje dit hoorde, stond het huilen hem nader dan het lachen.

Eindelijk bereikte hij de school en het duurde even voordat hij de moed kon vergaren om op de bel te drukken. Er kwam niemand. Geen voetstappen in de gang, geen hoofdonderwijzer.

Misschien heb ik te zacht gebeld, dacht de laatkomer en hij drukte nog maar eens op het knopje. Ook nu verscheen er niemand. Heintje begreep er niets van. Het was toch geen vacantie, dus de school was gewoon om negen uur begonnen.

Toen hij zich omkeerde, zag hij bij het hek van de school een oud vrouwtje staan. Zij wenkte hem naar haar toe te komen en toen Heintje dat gedaan had, vroeg zij hem: „Wat kom je doen, jongen?"

„Ik wil naar school," zei Hein.

„Dan ben je zeker in de war," zei het vrouwtje. „Er is vanmorgen geen school."

„Wat?" zei Heintje. „Is er niemand naar school gegaan?"

„Ja," zei het vrouwtje, „maar ze zijn weer weggegaan. Kijk, dat zit zo. Omdat het vandaag zo'n mooi weer is, had de hoofdonderwijzer een verrassing voor jullie. Hij heeft een grote bus gehuurd en daarmee zijn nu alle kinderen een tochtje aan het maken naar de bloeiende bollenvelden en naar Den Haag, waar ze de regeringsgebouwen mogen bezoeken."

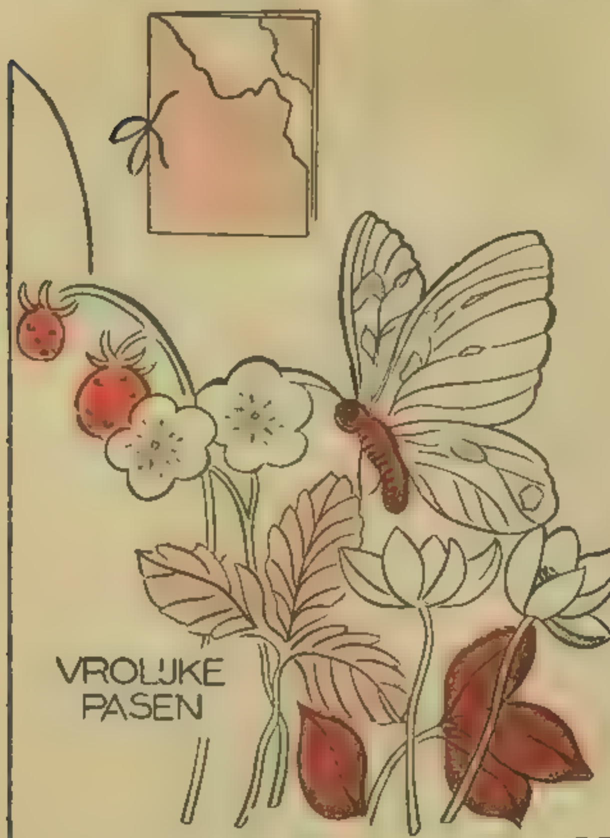
„Wat zegt u?" riep Heintje. „En daar heeft de meester niks van verteld."

„Natuurlijk niet," lachte het vrouwtje, „daarom was het ook een verrassing. Als hij het eerst verteld zou hebben was de aardigheid er af."

Toen Heintje dit hoorde, stond het huilen hem nader dan het lachen. Bedroefd ging hij naar huis, waar hij van zijn ouders nog een extra-portie straf kreeg. En toen hij de volgende morgen op school kwam, hoorde hij hoe de leerlingen honderd uit vertelden van de heerlijke tocht, die ze gisteren gemaakt hadden.

En toen beloofde Heintje Koppers, dat hij nooit, maar dan ook nooit meer te laat zou komen. En hij heeft woord gehouden!

  De kleine knutselaar

LEUKE PAASKAARTJES

Vouw een vel stevig wit papier van 16 × 21 cm in vieren, zodat je een klein boekje hebt van 4 bladzijden. De nog dichtzittende gevouwen kant knip je even los. De voorpagina van het boekje knip je uit volgens de hier aangegeven modellen.

Neem eerst de tekening over op die voorpagina. Op pagina 2 kun je tekening 2 overnemen.

In het midden schrijf je een kort Paasgedichtje of wat je wilt.

In de vouw van het boekje twee gaatjes prikken en er een dun gekleurd touwtje doorhalen om de bladzijden bij elkaar te houden. Aan de buitenkant een strikje maken.

De tekening netjes met waterverf afmaken. Tekening 1 en 2 kunnen niet alleen dienen voor Pasen, maar voor elke andere gelegenheid. Ontwerp verder zelf dergelijke leuke schetsjes.

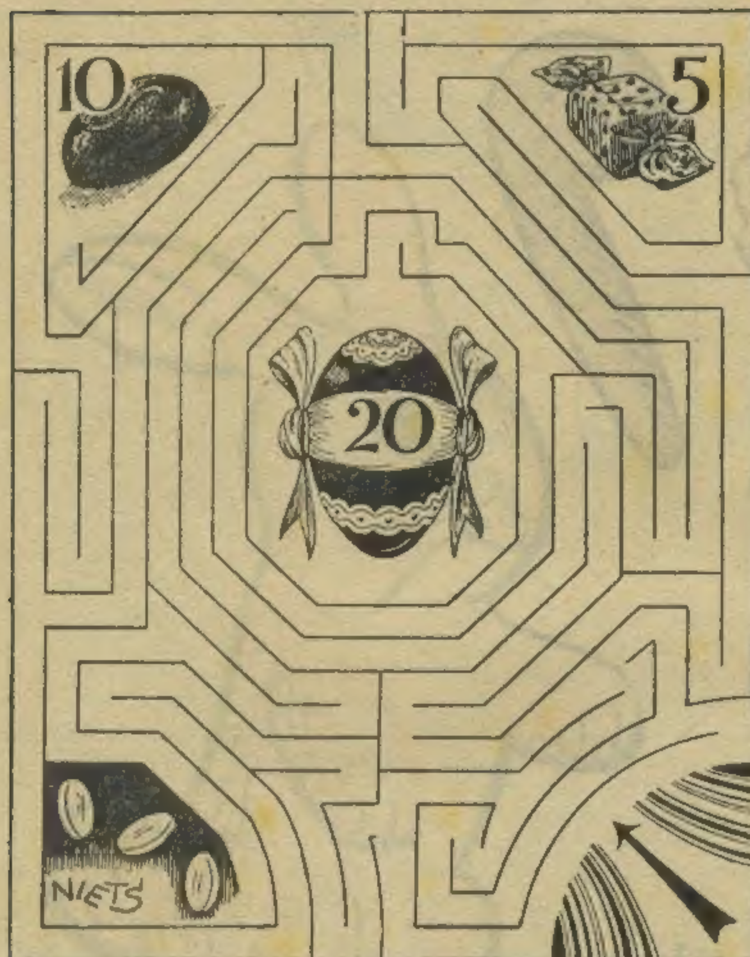

WE KLEDEN EEN KONIJN AAN

Alles overtrekken op dun karton en netjes uitknippen. De witte lipjes die later omgeslagen moeten worden, laten zitten aan de randen. Aan de onderkant van de hoge hoed zien jullie een stippellijn. Daar moet je een insnijding maken. De oren van het konijn komen er doorheen. Verder afkleuren. Bijvoorbeeld: een van de jasjes bruin, het andere rood. Zakje en boord bij het ene jasje felgeel. Wortelloof groen. Band om de hoge hoed roze strepen geven. Wortel rood en loof groen. Wandelstok felgeel.

WIE PUZZELT ER MEE?

PAASSPELLETJE

Driemaal is scheepsrecht. Je mag driemaal proberen om, uitgaande van de pijl rechts in de benedenhoek, het aantal van 35 punten te bereiken.

Kom je dus de eerste keer uit bij 20, dan noteer je 20 en begin je opnieuw bij de pijl. (Natuurlijk mag je geen lijntje trekken. Dus de weg niet aanduiden.) Kom je de tweede keer bij 5, dan noteer je die vijf en heb je vijfentwintig. Kom je de derde keer bij.... niets, dan verlies je alles wat je tot nog toe hebt genoteerd.

Het gaat er dus om in die drie keren bij een van de drie getallen uit te komen en liefst telkens bij een ander getal. Nu begrijp je ook, waarom je de weg niet mag aangeven. Dat zou al te gemakkelijk worden.

Kom je uit bij een getal, dat je al een keer hebt gehad, dan noteer je niets, want je mag maar eenmaal bij hetzelfde getal uitkomen.

Het maximum blijft dus 35 punten.

RAADSEL

Met l is het een ding,
Dat zwaar is als je 't draagt.
Met g een goede vriend,
Die je te eten vraagt.
Met k een meubelstuk;
Je bergt er iets in op.
Met m is 't op een boot,
Een vlag vaak in de top.

WIE WEET HET?

1. *Kaaiman*

a Iemand, die schepen helpt lossen.
b Soort krokodil.
c Gelukspoppetje.

2. *Roerdomp*

a Vogel.
b Deel van een vliegtuig.
c Soort lepel.

3. *Aquarel*

a Halfedelsteen.
b Glazen bak, waarin men vissen houdt.
c Waterverfschilderij.

4. *Baliekluiver*

a Beambte bij het kantongerecht.
b Iemand, die op straat rondlummelt.
c Deel van een schip.

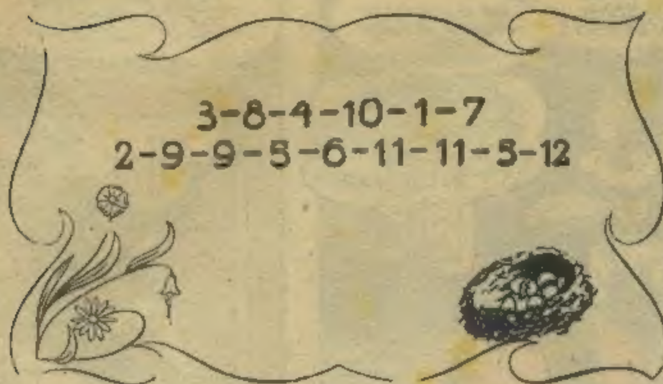
5. *Kalebas*

a Soort watermeloen.
b Oosterse vorst.
c Zanger met een kaal hoofd.

6. *Friese doorlopers*

a Snelwandelaars.
b Ouderwetse staande klokken.
c Schaatsen.

EEN MOOIE PAASKAART

Wil je ontcijferen wat er op staat? Dat is heel gemakkelijk als je weet, wat de cijfers betekenen. Daarvoor moet je eerst de volgende puzzle oplossen. Elk cijfer stelt een letter voor.

10 - 9 - 6 is niet moedig.

3 - 9 - 9 - 5 gebruik je om bloemen in te zetten.

2 - 4 - 5 - 12 vind je in de brievenbus.

8 - 1 - 7 is het tegenovergestelde van arm.

3 - 9 - 9 - 7 ander woord voor dikwijls.

In een 10 - 4 - 12 - 11 - 8 - 1 kun je mooie prijzen winnen.

8 - 4 - 4 - 5 Een bloem, die heerlijk ruikt.

V-PUZZLE

In deze dubbele cirkel staat ettelijke keren een letter V. Bij één van die V's moet je beginnen en dan verder gaan in de richting van de pijltjes. Maar je moet daarbij telkens een letter overslaan. Als je de juiste V hebt gekozen heb je 25 letters gehad en ben je bij de eerste V terug. Maar dan ken je ook het spreekwoord, dat hierin verborgen zit en dat iets te maken heeft met de dieren in de cirkels.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

LEST VADER
GEIT VOL VOS
LOG LEDIKANT
O EZEL DO DE
BENDE VAST R
EED DAL T'ER
MOL AAP LUS
W MUTS LEEST
EB IA VERF E
LEESBOEK OOR
PEN ANT ROOK
REEKS BANK

Lettersom

WANDEL + STOK = WANDELSTOK.

Kalender-puzzle

```
              F
              MEI
               B        A
               R        P
               U    M   R
 A         JANUARI
JUNI           R    A   L
 G     JULI         R
 U             D    T
 SEPTEMBER
 T             C
 U  OCTOBER
 S             M
    NOVEMBER
               E
               R
```

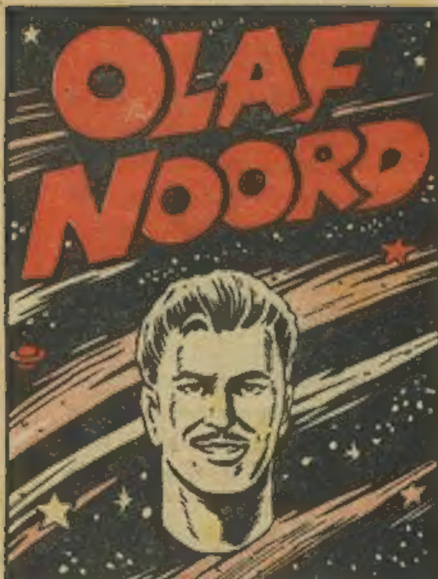
Letterpuzzle

SPEELGOED

De namen van de afgebeelde voorwerpen en dieren zijn: slak, potlood, eikel, eekhoorn, lepel, gieter, oog, emmer en duif.

Verschuifpuzzle

ROVER
LEDIG
PAARD
FLUIT
ZADEL
OTTER
TOREN
DWARS

OLAF NOORD

ARDON EN ROBAN WAREN ER IN GESLAAGD OM IN HET RUIMTESCHIP DOOR TE DRINGEN. MAAR ZIJ WISTEN NIET DAT ZE WERDEN BESPIED.
IK GA ALVAST EENS BOVEN KIJKEN, ARDON!
IK GELOOF WEL DAT WE MET DEZE RAKET WEG KUNNEN KOMEN! HET IS EEN OUDERWETSE ATOOM-MOTOR. MAAR HOE STAAT HET MET DE BRANDSTOF ZUURSTOF EN VOEDING?
60-30

NU OP ZOEK NAAR RUIMTEPAKKEN! EVEN EEN DRUK OP DEZE KNOP EN HET LUIK GAAT OPEN!
WE MOETEN ONS HAASTEN!

3
BENS!
AUW!! BIJ DE RUIMTE!! HET LUIK KLAPT DICHT!
WE ZITTEN IN DE VAL! WAAR KOMT DIE ROOK INEENS VANDAAN? GROTE HEMEL! HET RUIKT NAAR GAS!!!

4
VLUG, DE DEUR OPEN! GESLOTEN! ZOUDEN WE NU TOCH IN DE VAL GELOPEN ZIJN?!?
OOOOOH! IK KAN GEEN ADEM MEER HALEN! SLAPEN... SLA..PEN.....

EVEN LATER KWAMEN DRIE DAZMANGS UIT HUN SCHUILPLAATS TE VOORSCHIJN...
HI, HI! DIE ZIJN VOORLOPIG ZOET! IK ZAL KINGO WAARSCHUWEN!

HALLO GROTE KINGO! HIER DE RAKET! WIJ HEBBEN HEN TE PAKKEN! NU KUNNEN WE VERTREKKEN!

DAARNA BEGAVEN ALLE DAZMANGS ZICH NAAR DE RAKET. ALLES WEES ER OP DAT MEN SATURNUS GING VERLATEN. ZOUDEN ARDON EN ROBAN HUN VRIENDEN OOIT TERUGZIEN?
AB